

ESTERHAZY

Printul Iepure

Traducere din germană de
Daniela Ștefănescu

Respect pentru oameni și cărti

Familiile fac deseori copii, nu se știe exact de ce. Esterhazyii au făcut dintotdeauna copii, și întruna. Acum două sute de ani erau probabil deja cea mai mare familie din toată Austria.

De fapt, nu erau mari, ci doar mulți. Ca să o spunem pe-a dreaptă, cei din familia Esterhazy devineau odată cu trecerea timpului tot mai mici, pentru că, din păcate, nu mâncau niciodată destulă salată și morcovi, ci preferau praline și torturi, bomboane și ștrudele. Și aşa se făcu că Esterhazyii despre care este vorba în povestea noastră erau foarte-foarte mici și foarte-foarte inteligenți.

Prințipele Esterhazy care domnea atunci era foarte îngrijorat din cauză că numeroșii săi copii și nepoți erau atât de mici. În magazinele de încălțăminte erau luați în râs, pentru că până și pantofiorii de bebeluși le erau prea mari. Și la mersul cu bicicleta le era greu, căci șaua era prea înaltă pentru ei și lăbuțele nu le ajungeau până la pedale. Iar când cel mai mic Esterhazy a căzut într-un coș de hârtii și nu a mai putut să iasă de acolo, prințipele a spus:

— Așa nu se mai poate! Trebuie să facem ceva.

S-a încuiat în camera lui și s-a tot gândit timp de trei zile. Apoi, prințipele a zis aşa:
— Vreau să-mi trimit toți nepoții în străinătate. Fiecare să plece în alt colț al lumii, să-și caute o soție mare și să-și întemeieze o familie. Căci lumea e din păcate astfel orânduită, încât iepurii mici fac copilași mici, în timp ce iepurii mari devin tot mai mari, până ce

copiii lor de-abia mai încap în paturile lor de copil. De aceea, cei din familia Esterhazy trebuie să-și caute soții mari; cu cât mai mari, cu atât mai bine.

Într-o zi, când primăvara bătea la ușă, principele și-a îmbrăcat haina cea mai frumoasă, din catifea roșie ca vinul, și și-a dus toți iepurașii la Gara de Vest din Viena.

— Și nu uitați, li s-a adresat nepoților, pentru voi numai ce-i mai bun este destul de bun! Morcovi, salată și pătrunjel. Dar să fie proaspete. Și, mai ales: fără dulciuri!

Ceata iepurească a nepoților l-a aclamat cu strigăte de bucurie și toți au aruncat în principie cu drajeurile de ciocolată pe care le aveau la ei.

Cel mai Tânăr Esterhazy se numea, pe numele lui întreg: Luminăția Sa printul Michael Paul Anton Maria Esterhazy al 12 792-lea, de Salatina, conte, ridicat la rangul de principie de Morcovici, conte de Andivia, stăpân peste Pătrunjeni, Prazopol și Sfeclești. Dar desigur că nu-i spunea aşa niciun om, darămite vreun iepure, căci în primul rând nu poate nimeni să recite un nume atât de lung și, în al doilea, iepurilor li se spune întotdeauna pe numele lor de familie. Rețineți asta! De aceea, îi vom spune de-acum încolo eroului nostru, pur și simplu: Esterhazy.

Așadar, după cum am zis, Esterhazy era cel mai Tânăr dintre toți Esterhazyyi și de aceea a fost și ultimul care a plecat pe meleaguri străine. Familia a decis ca el să-și caute norocul la Berlin. În ajunul plecării, principele l-a luat deoparte și i-a dat câteva sfaturi deosebit de bune.

— Acum ori niciodată, dragul meu nepot, i-a spus. Dacă vrei să ai o familie adevărată, trebuie să îți cauți o soție. Trebuie să fii atent mai ales la un lucru: să fie cât se poate de mare. Și încă ceva, a mai adăugat, iepurii berlinezi locuiesc cu toții în spatele unui zid mare, numai cerul știe de ce. Dar să nu te temi! Cine caută găsește.

Esterhazy i-a pupat recunoscător bătrânlului principie laba din față și s-a suit în trenul accelerat de Berlin. De la geam, și-a văzut bunicii și părinții, unchii și mătușile, surorile și nenumăratele verișoare cum făceau toți semn de adio cu batistele și plângere. Apoi s-a înfundat emoționat și fericit în pernele moi ale vagonului de clasa întâi.

„Ar fi de râsul lumii, s-a gândit Esterhazy, să nu găsesc în marele și îndepărtatul Berlin o soție mare, care mă așteaptă în depărtări; și, după ce o găsesc, o vom duce ca-n povestii.“

Când trenul a ajuns la gara din Berlin numită Bahnhof Zoo, pe buzele lui era un zâmbet mare, parcă venit de pe meleaguri îndepărtate. Dar nimeni nu-l aştepta și nimeni nu se uită după el.

Gara i se păru destul de sărăcăcioasă și mohorâtă, și era foarte frig. Oameni ciudați se învârteau pe-acolo. Își aruncau priviri ostile și nu îi plăcu deloc lui Esterhazy ce expresii

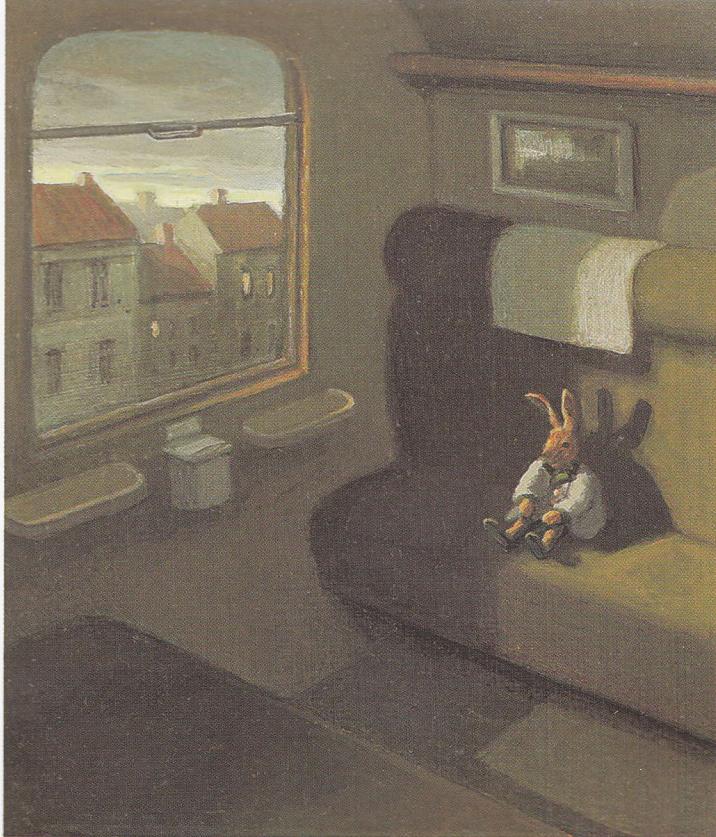
înfometate aveau. Sări de-a lungul unui sir nesfârșit de dulăpioare pentru bagaje, căutând ieșirea. Topăi pe scări în sus și în jos, dar nu o găsi nicăieri.

În cele din urmă, apăru un câine mare, adulmecând îndărătul lui. Era din soiul ăla de masculi feroce pe care Esterhazy nu îl putea suferi. Câinele se holbă la el și lătră:

— Iepurii n-au ce căuta în această gară. Dacă nu disperi pe loc, te fac chifteluță.

Indică apoi cu botul spre patru uși bătante pe care Esterhazy nu le observase. Ele dădeau direct în stradă.

Aici totul era luminat puternic și era plin de mașini, oameni forfotind și stopuri. Esterhazy ura aglomerația, iar magazinele nu-l interesau. Ciuli ure-

chile și amușină peste tot, în căutarea vreunui miros de iepure. Ca toți cei din familia lui, Esterhazy era atât de miop, încât de abia vedea până la următorul colț de stradă. Bătrânul principe încercase cu ochelarii cei mai groși. La el acasă zăcea prețutindeni tocuri de ochelari, chiar și în debara și la closet. Dar în cele din urmă, doctorul de ochi spusese: